

ΕΝΙΑΙΟ

ΑΝτιμνημονιακό ΑΓωνιστικό Κίνημα «ΑΝ.ΑΓ.ΚΙ.»-«Αγωνιστική Ενιαία Κινητοποίηση»-Συνεργαζόμενοι Δικαστικοί Υπάλληλοι

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Σεπτέμβριος 2012

Μολονότι το «φάντασμα» του κομμουνισμού έχει αποσυρθεί καιρό, βλέπουμε, ωστόσο, να ανθεί εκ νέου στα καθεστώτα που αυτοαποκαλούνται «δημοκρατίες», τα οποία μετατρέπονται ολοένα και περισσότερο σε ολιγαρχίες, μια κριτική της δημοκρατίας, η οποία ταυτίζει την τελευταία με την κυριαρχία ενός μαζικού ατομισμού, αδιάφορου για το κοινό καλό. Ιδού με ποιον τρόπο τα ελαττώματα του καπιταλιστικού συστήματος μετασηματίζονται σε ελαττώματα των ατόμων/καταναλωτών.

Όμως, η παράδοση αυτή κατάσταση στη δική μας μίζερη πραγματικότητα αποκτά τον χαρακτήρα εκβιαστικού διλήμματος. Η πολιτική επιλογή του κυρίαρχου(Τρόικας), ενδύεται το πέπλο της «αντικειμενικής ανάγκης»: συναινέστε στο μονόδρομο που χαράσσεται από τη μνημονιακή πολιτική, αλλιώς δε βλέπετε άλλη δόση. Αλλά πλέον, τη μοναδική οδό προς τη «σωτηρία» λιτανικά μηρυκάζει και το εγχώριο καθεστώς της τρικομματικής υποτέλειας. Η δημοκρατία καταργείται και η νομιμότητα λειτουργεί ως καταστολή. Η «κρίση» είναι το άμεσο εργαλείο της εξουσίας τους. Ζούμε σε συστήματα που αυτορυθμίζονται και αυτοαναπαράγονται, που έχουν αφεθεί στη διακριτική ευχέρεια της εξουσίας του πλούτου. Ο οικονομίστικος λόγος της αγοράς επιβάλλει τη συναίνεση, απορρίπτοντας κάθε συζήτηση μεταξύ εναλλακτικών επιλογών με αγωνιστική διάθεση, καθώς τις ξορκίζει ως «λαϊκισμό», «ανευθυνότητα» ή «αντιπατριωτική» στάση.

Σε αυτό το πλαίσιο, τώρα που η ευημερία δεν περιμένει στη γωνία, είναι που αποκτά ιδιαίτερη σημασία ένα δημοκρατικό κίνημα που ερείδεται στη διαφωνία και δεν μπορεί να περιορίζεται εντός των ασφυκτικών πλαισίων των παρατάξεων και των κομμάτων που ξέρουμε, τα οποία είναι μηχανές κυριαρχίας με «αιώνιους εκλεγμένους», που συσσωρεύουν ή εναλλάσσουν αξιώματα.

Για να υπάρξει πολιτική δράση, δε σημαίνει ότι πρέπει να υπάρχει ένα πρόγραμμα κομματικού τύπου, συγκεκριμένες διεκδικήσεις. Πάρτε για παράδειγμα το Μάη του '68, που περιόρισε την εξουσία μορφών αυθεντίας. Ο κόσμος δεν είχε να προτείνει συγκεκριμένο πρόγραμμα, αλλά μια δυναμική της δράσης. Πράγματι, τη δημιουργία μιας «σκηνής», ανοικτής σε όποιον επιθυμούσε να συμμετάσχει. Μια σύγκρουση γύρω από το ερώτημα για το ποιος αποφασίζει για την κατανομή του πλούτου, τη σχέση του παρόντος με το μέλλον. Πρόκειται, για συνυπολογισμό της ικανότητας όλων, που υπερβαίνει την απλή επιβεβαίωση μιας δεδομένης ταυτότητας ή της συντεχνιακής ομάδας.

Γι' αυτό, οι θέσεις τούτες μπορούν να φωτίσουν τον πολιτικό χαρακτήρα του αγώνα για την κατάφαση του δημόσιου χαρακτήρα χώρων, σχέσεων και θεσμών που θεωρούνται ιδιωτικοί. Να αποσπάσουν από την ολιγαρχική κυβέρνηση το μονοπώλιο της δημόσιας ζωής και από τον πλούτο την παντοδυναμία πάνω στις ανθρώπινες ζωές. Είναι οι πράξεις εκείνες που δημιουργούν παρόντα, τα οποία φέρουν ένα μέλλον.-